

Vyvěšeno dne: 14. 8. 2026
Svěšeno dne: 28. 8. 2026

Lucie Prokopová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **ASPIRE SPORTS, s.r.o.**, se sídlem Jinačovice 514, zast. Mgr. Janem Slunečkem, advokátem se sídlem Týn 640/2, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2025, č. j. 62 Af 90/2019-329,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **26 015 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

I.1 Řízení před správními orgány

[1] Celní úřad pro Jihomoravský kraj deseti dodatečnými platebními výměry ze dne 15. 4. 2019 a 16. 4. 2019 žalobkyni doměřil clo v celkové výši 1 453 510 Kč. Žalobkyně v celních prohlášeních označila dovážené zboží jako obuv se zevní podešví z kaučuku či plastů a se svrškem z usně (tj. upravené kůže) a deklarovala kódy kombinované nomenklatury podle nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (KN) 6403 99 96, 6403 99 98, 6403 91 16 a 6403 91 13 se sazbou cla 4,5 % (resp. 3,5 %). Celní úřad však po propuštění zboží do režimu volného oběhu a provedené kontrole toto zboží zařadil do kódu KN 6404 19 90 se sazbou cla 11,9 %.

[2] Odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 9. 2019, č. j. 29820-7/2019-900000-311, zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil. Mimo jiné dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ve vztahu k tvrzení o koženém svršku obuvi. Celní úřad naopak podle něj řádně prokázal, že svršek je z textilu, a zboží tedy nepatří do položek kombinované nomenklatury určených pro boty se svrškem z usně.

1.2 První rozsudek krajského soudu a NSS

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Brně. Namítala neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu. Obuv je podle ní nutno považovat za usňovou, k čemuž předložila znalecký posudek Ing. Miloslavy Štachové ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1211-1/2019. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 27. 5. 2021, č. j. 62 Af 90/2019-101, zamítl. Předdeslal, že celní úřad při zjišťování skutkového stavu vycházel z laboratorních zkoušek a z tvrzení žalobkyně. Tato tvrzení následně ověřoval pomocí produktových fotografií obuvi. Především se pak neztotožnil s námitkou nesprávného sazebního zařazení obuvi. Dospěl mimo jiné k tomu, že usňové díly obuvi jsou tzv. výztuhou ve smyslu celního sazebníku a po odstranění usňových částí se stále jednalo o obuv použitelnou k chůzi.

[4] Uvedený rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně kasační stížností. Mimo jiné namítala, že krajský soud měl provést výslech znalkyně a odůvodnit, z jakého důvodu se neztotožnil s jejími závěry. Závěr krajského soudu, podle něhož se i po odstranění usňových částí stále jednalo o obuv použitelnou k chůzi, žalobkyně pokládala za nepodložený a rozporný se zjištěním znalkyně.

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl a rozsudkem ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 Afs 199/2021-90, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud podle Nejvyššího správního soudu pochybil, pokud zamítl návrh žalobkyně na provedení výslechu znalkyně bez písemného odůvodnění. Zatížil tím rozsudek vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (nejednalo se o zjevně nadbytečný důkaz). S odkazem na judikaturu Nejvyšší správní soud upozornil dále na to, že zařazení zboží do příslušného čísla celního sazebníku je otázkou právní, ovšem otázkami skutkovými lze chápat například posouzení vlastností, funkcí a využití zboží. Pokud soud posuzuje otázky specializované (vysoce odborné), musí k tomu využít příslušné procesní nástroje, a to odborné vyjádření nebo právě znalecký posudek. Podle Nejvyššího správního soudu nebyl skutkový stav v dané věci dostatečně objasněn a k jeho vyjasnění mohl sloužit (mimo jiné) právě i výslech znalkyně. Ten se v dané věci obzvlášť nabízel, protože žalobkyně předložila soudu další vyjádření znalkyně, které sám krajský soud považoval za rozporné se znaleckým posudkem. Argumentace krajského soudu byla v souvislosti s otázkou vypořádání důkazních návrhů žalobkyně i vnitřně rozporná. Nebylo totiž ani zřejmé, zda podle soudu znalecký posudek obsahuje hodnocení možného využití bot (po odpárání usňových dílů) k běžné chůzi či nikoliv (posudek se primárně týkal jejich použití k původnímu účelu).

1.3 Druhý rozsudek krajského soudu a NSS

[6] Krajský soud žalobu znovu projednal a rozsudkem ze dne 12. 10. 2023, č. j. 62 Af 90/2019-256, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ani tentokrát nepřisvědčil námitce, podle níž celní orgány zjistily skutkový stav nedostatečně. Vyhověl však žalobní námitce, podle níž žalovaný důkazní prostředky nesprávně vyhodnotil a obuv nesprávně sazebně zařadil. Za rozhodující považoval to, zda po odstranění usňových dílů vrchní materiál dostatečně drží chodidlo tak, aby uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi. Ze znaleckého posudku Ing. Štachové plynulo, že u posuzovaných skupin obuvi činila plocha usňových dílů na svršku 81 %, 55 % a 88 %. V dodatku znalkyně uvedla, že po odpárání usňových dílů obuv nedržela tvar a u některých vzorů by ji nebylo možné upevnit na nohu. Ze znaleckého posudku Jaroslava Pokorného plynulo, že po odstranění vrchových usňových součástí nelze obuv označit za funkční, neboť se změnila tuhost a mechanické vlastnosti svršku i chování obuvi při chůzi. Znalec Pokorný při výslechu doplnil, že obuv by nebyla využitelná ani k běžné chůzi, protože zbylý materiál by dostatečně nedržel chodidlo. Pracovnice Celně technické laboratoře žalovaného naopak při výslechu uvedla, že u dvou jí zkoumaných párů obuvi po odstranění usňového materiálu vrchní materiál dostatečně držel chodidlo, obuv si zachovávala svůj tvar a textilie se netrhala. Krajský soud považoval znalecký posudek Jaroslava Pokorného,

pokračování

v kombinaci s doplňujícím vyjádřením Ing. Štachové a výsledkem znalce, za přesvědčivější než odborný posudek Celně technické laboratoře. Přihlédl přitom k tomu, že pracovnice Celně technické laboratoře posuzovala pouze dva z typů obuvi. Podle krajského soudu proto nemohl obstát závěr žalovaného, podle něhož usňové části u posuzované obuvi jsou výztuhami, které se nezapočítávají do celkového svrškového materiálu.

[7] Žalovaný proti druhému rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který tento rozsudek rozsudkem ze dne 29. 11. 2024, č. j. 8 Afs 256/2023-48, zrušil, a věc opětovně vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že konkrétní zařazení dovezené obuvi do celního sazebníku je otázkou právní, jejíž zodpovězení nepřísluší znalci, nýbrž soudu. Za rozhodující považoval výklad poznámky 4 písm. a) ve spojení s doplňkovou poznámkou 1 ke kapitole 64 celního sazebníku, konkrétně požadavku, aby po odstranění výztuh viditelný materiál dostatečně držel chodidlo tak, že uživatel může obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi.

[8] Podle Nejvyššího správního soudu nebylo z odůvodnění druhého rozsudku krajského soudu zřejmé, na základě jakých úvah krajský soud svůj náhled na shora vymezenou otázku postavil. Nebylo patrné, jakým způsobem k výkladu uvedeného ustanovení celního sazebníku přistoupil, ani jak zohlednil skutečnost, že jde o výklad evropského práva. Bez vyjasnění této právní otázky přitom nebylo možné posuzovat odborné skutkové otázky ani hodnotit závěry znalců. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že ještě před vyhodnocením závěru, zda obuv dostatečně drží chodidlo při chůzi, je nutno ozřejmit, jakým způsobem má být zkoumaná obuv upravena, resp. způsob a podobu provedených úprav zohlednit. Nejvyšší správní soud dále upozornil, že jednotlivé důkazní prostředky mohly vycházet z odlišného způsobu úpravy zkoumané obuvi. Obuv posuzovaná Ing. Štachovou po odpáráni usňového materiálu neměla zachovaný původní upevňovací systém, zatímco oba páry posuzované pracovníci Celně technické laboratoře ano. Ani s tímto rozdílem se krajský soud nevypořádal. Totéž platilo pro praktickou ukázkou provedenou žalovaným při jednání. Krajský soud k ní pouze uvedl, že otázka použití obuvi k chůzi je otázkou odbornou a k jejímu zodpovězení má sloužit znalecký posudek. Podle Nejvyššího správního soudu však nelze bez dalšího vyloučit, aby závěry znaleckého posouzení byly zpochybněny praktickou zkouškou přímo při jednání u soudu. Krajský soud se proto měl v dalším řízení především přezkoumatelně vyjádřit k výkladu podmínky zachování původního upevňovacího systému na zkoumané obuvi a tento výklad promítnout do hodnocení obsahu důkazů a skutkových zjištění.

1.4 Třetí rozsudek krajského soudu

[9] Krajský soud se věci opětovně zabýval a v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného znovu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ani tentokrát nepovažoval za důvodnou obecnou žalobní námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Uvedl, že celní úřad nevycházel pouze z obrazové dokumentace obuvi, ale z laboratorních zkoušek a z tvrzení žalobkyně. Tato tvrzení si následně ověřoval produktovými fotografiemi. Současně vyšel z toho, že pokud celní orgány po propuštění zařadí zboží do jiné položky kombinované nomenklatury, musí mít jejich závěr oporu ve shromážděných podkladech.

[10] Za rozhodující krajský soud považoval to, zda usňové díly tvořily svršek obuvi, nebo šlo o výztuhy ve smyslu celního sazebníku. Dospěl k tomu, že usňové díly byly připevněny ke svrchnímu materiálu proto, aby jej zpevnily, a po jejich odstranění měl viditelný materiál znaky svrchního, nikoliv podšívkového materiálu. Tyto znaky výztuhy tedy podle něj usňové díly splňovaly. Bylo však potřeba posoudit i další znak, tedy zda svrchní materiál dostatečně drží chodidlo tak, aby uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi. Podle krajského soudu musí při praktické zkoušce původní upevňovací systém zůstat funkčně zachován. Pokud je umístěn na usňovém materiálu, nemusí být usňový materiál odstraněn

zcela, ale jen v takové míře, aby tento systém zůstal zachován. U znaleckého posouzení podle krajského soudu nebylo nutné, aby znalec provedl praktickou zkoušku chůze, pokud mohl odborně posoudit, zda by takto upravená obuv chodidlo dostatečně držela. Slovní spojení „používat k chůzi“ krajský soud vyložil tak, že nejde nutně o použití k původnímu účelu, například jako outdoorovou obuv, zároveň však nestačí, že je v obuvi možné opatrně ujit několik kroků v místnosti.

[11] Krajský soud považoval posudek Ing. Štachové za nejednoznačný. Naopak znalecký posudek Jaroslava Pokorného ve spojení s jeho výsledkem podle něj zpochybnil závěry Celně technické laboratoře u typů obuvi J09505 a J35337. Znalec při výslechu uvedl, že se po odpárání usňových částí obuv nedala využívat k chůzi, protože zbylý materiál dostatečně nedržel chodidlo. Tento závěr podle krajského soudu nevyvrátila ani výpověď Ing. Králové z Celně technické laboratoře, ani praktická ukázka žalovaného při jednání.

[12] Krajský soud proto rozlišil jednotlivé skupiny obuvi. U obuvi J94333 a u skupiny J86595, J39187, J87731, J87110, J87336, J87107, J36959, J32857 a J32850 podle něj žalobkyně sazební zařazení provedené celními orgány nezpochybnila. U skupiny J09531, J09547, J09545, J09529, J06138, J06140, J09507 a J09505 a u skupiny J35337 a J35329 však podle krajského soudu závěry Celně technické laboratoře vyvrátil znalecký posudek Jaroslava Pokorného ve spojení s jeho výsledkem. Proto nemohl obstát závěr žalovaného, že usňové části u všech typů obuvi jsou výztuhami, které se nezapočítávají do celkového svrškového materiálu. Protože žalovaný rozhodl jedním rozhodnutím o odvolání proti všem dodatečným platebním výměrům, krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného jako celek.

II. Obsah kasační stížnosti a navazujících vyjádření

[13] **Žalovaný (stěžovatel)** podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v rámci které napadá výrok o věci samé i výrok o náhradě nákladů řízení. Ve věci samé se jeho kasační argumentace týká skupiny obuvi J09531, J09547, J09545, J09529, J06138, J06140, J09507 a J09505 a skupiny obuvi J35337 a J35329. U těch krajský soud podle stěžovatele nesprávně dovodil, že žalobkyně zpochybnila sazební zařazení provedené celními orgány a že závěry Celně technické laboratoře byly vyvráceny znaleckým posudkem Jaroslava Pokorného ve spojení s jeho výsledkem.

[14] Krajský soud nesprávně vyložil poznámku 4 písm. a) a doplňkovou poznámku 1 ke kapitole 64 celního sazebníku, zejména pojem výztuhy a podmínku, aby viditelný materiál po odstranění výztuh dostatečně držel chodidlo a uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi. Smyslem této podmínky podle stěžovatele není test bezpečnosti, prodejnosti, dlouhodobého nošení ani použitelnosti obuvi k původnímu outdoorovému účelu. Jde pouze o ověření, zda materiál pod výztuhami má znaky svrchního, nikoliv podšívkového materiálu. Pokud by se požadovalo, aby obuv bez výztuh byla bezpečně a dlouhodobě použitelná jako běžná obuv, nemohla by podle stěžovatele tuto podmínku splnit prakticky žádná obuv, která konstrukčně obsahuje výztuhy.

[15] Krajský soud nepřihlédl ke smyslu a účelu celního sazebníku, k jeho jazykovým verzím, k vysvětlivkám k harmonizovanému systému a ke kombinované nomenklatuře ani k dosavadní rozhodovací a správní praxi. Dostatečně se nezabýval ani konkrétní argumentací, kterou stěžovatel v řízení před krajským soudem uplatnil, zejména argumentací založenou na vysvětlivkách ke kapitole 64 kombinované nomenklatury a na rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2016, č. j. 8 Af 27/2012-33. Stěžovatel odkazuje zejména na rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 5. 2008, *Ecco Sko*, C-165/07, podle něhož je rozhodné, zda textilní materiál po odstranění usňových prvků zajišťuje určité držení chodidla tak, aby uživatel mohl obuv používat k chůzi. Dále odkazuje na prováděcí nařízení Komise týkající se sazebního zařazení obdobné obuvi a na závazné

pokračování

informace o sazebním zařazení zboží vydané v České republice i v jiných členských státech. Z těchto podkladů podle něj plyne, že turistická či sportovní obuv s textilním svrškem a usňovými zpevňovacími díly se zařazuje jako obuv se svrškem z textilu, i když usňové díly pokrývají větší část povrchu obuvi. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud nepovažoval výklad poznámky 4 písm. a) a doplňkové poznámky 1 ke kapitole 64 celního sazebníku za dostatečně objasněný judikaturou Soudního dvora, stěžovatel navrhuje položení předběžné otázky.

[16] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně vyhodnotil i výpověď znalce Pokorného. Znalec vycházel z obuvnických norem, z konstrukce, bezpečnosti, prodejnosti a původního účelu obuvi, nikoliv z pravidel celního sazebníku. Navíc neprovedl praktický test chůze v obuvi po odstranění usňových dílů a neměl znalecké oprávnění v oboru textilu. Jeho závěr o tom, že zbylý materiál nedrží chodidlo, byl proto založen pouze na představě o vlastnostech takto upravené obuvi. Stěžovatel dodává, že krajský soud pominul ty části posudku a výpovědi znalce, v nichž znalec připustil ztužovací funkci usňových dílů, možnost definovat svršek jako textilní a také možnost chůze v takto upravené obuvi alespoň po rovném či zpevněném povrchu. Oproti tomu Celně technická laboratoř obuv reálně testovala a dospěla k závěru, že po odstranění usňových dílů šlo v obuvi chodit, obuv držela tvar a textilie se netrhala. Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu také vnitřně rozporný, protože vychází ze závěru, že textilní materiál má znaky svrchního materiálu, současně však přijímá závěr znalce, že tento materiál nedokáže chodidlo při chůzi dostatečně držet.

[17] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud pochybil při hodnocení praktických ukázek chůze. Souhlasí s tím, že při testu musí zůstat zachován původní upevňovací systém, i pokud je jeho část umístěna na usňovém materiálu. Krajský soud ale chybně odlišil úpravu obuvi pro praktickou zkoušku a úpravu obuvi pro znalecké posouzení. Znalci nic nebránilo, aby nejprve posoudil obuv upravenou se zachováním původního upevňovacího systému a teprve poté ji případně rozebral. U obuvi J09500 podle stěžovatele nebylo podstatné, že usňový materiál nebyl odstraněn z obou stran, protože v rozsahu provedené úpravy již ztratil výztužnou funkci. U obuvi J32446 pak krajský soud podle stěžovatele nedůvodně upřednostnil odborný závěr znalce před tím, že v obuvi bylo možné reálně chodit. Praktické ukázky podle stěžovatele opakovaně prokázaly, že obuv i po letech držela tvar, textilní materiál se netrhal ani jinak nedegradoval a chodidlo se při chůzi neuvolňovalo. Krajský soud tím podle stěžovatele nesprávně rozšířil požadavek „používat k chůzi“ na test stability, bezpečnosti a běžného užívání obuvi.

[18] Krajský soud pak v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování celních orgánů. V době vydání napadeného rozhodnutí měly celní orgány k dispozici výsledky laboratorních zkoušek Celně technické laboratoře a žalobkyně podle stěžovatele nesplnila povinnost poskytnout jim potřebnou součinnost, doklady a informace podle čl. 15 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie. Znalecké posudky byly předloženy až v soudním řízení, týkaly se obuvi opatřené s časovým odstupem a podle stěžovatele neměly vést ke zrušení rozhodnutí, které bylo v době svého vydání opřeno o dostatečné podklady. Stěžovatel současně tvrdí, že žalobkyně svým postupem v kontrole znemožnila nebo ztížila opatření dalších vzorků obuvi.

[19] Ve vztahu k výroku o náhradě nákladů řízení stěžovatel namítá, že žalobkyně měla v řízení před krajským soudem pouze částečný úspěch. Krajský soud totiž u poloviny typů obuvi dospěl k tomu, že žalobkyně sazební zařazení provedené celními orgány nezpochybnila. Náhrada nákladů proto neměla být přiznána v plné výši. Současně stěžovatel namítá důvody pro použití § 60 odst. 7 s. ř. s., protože žalobkyně se měla na vzniku soudního sporu podílet neposkytnutím součinnosti v řízení před celními orgány. V této souvislosti odkazuje i na policejní usnesení, z něhož plyne, že žalobkyně účelově dokladově vyskladnila obuv a pozměnila údaje o jejím převzetí, aby ztížila odběr vzorků. Zpochybňuje také účelnost a srozumitelnost některých položek přiznaných nákladů, zejména cestovného a náhrady za ztrátu času zástupce žalobkyně.

[20] **Žalobkyně** ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její odmítnutí pro nepřipustnost, případně její zamítnutí. Tvrdí, že stěžovatel uplatňuje námitky, které již zazněly v předchozím řízení a s nimiž se žalobkyně i soudy vypořádaly. Stěžovatel ani netvrdí, že by se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, a kasační stížnost je proto podle žalobkyně nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Návrh na položení předběžné otázky považuje za nerelevantní a neopodstatněný. Ve vztahu k nákladům řízení uvádí, že se žalobou domáhala zrušení nezákonného rozhodnutí a krajský soud jej zrušil, měla proto ve věci plný úspěch a náleží jí náhrada nákladů v celé výši. Hotové výdaje byly řádně doloženy a použití vlaku bylo hospodárnější než cesta osobním automobilem.

[21] **Stěžovatel** v replice vyjádřil nesouhlas s tvrzením, že je kasační stížnost nepřipustná. Krajský soud v napadeném rozsudku poprvé přezkoumatelně, avšak nesprávně, vyložil právní otázky rozhodné pro věc. Nejvyšší správní soud se těmito otázkami dosud konkrétně nezabýval, protože předchozí rozsudky krajského soudu zrušil pro vady odůvodnění. Stěžovatel proto nepovažuje za podstatné, že nenamítá nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Setrval také na tom, že napadený rozsudek je v rozporu s rozsudkem Soudního dvora ve věci *Ecco Sko*, s ustálenou praxí a se smyslem a účelem právní úpravy. Pokud by Nejvyšší správní soud nepovažoval výklad za dostatečně vyjasněný, má se podle stěžovatele obrátit na Soudní dvůr. Pokud jej za vyjasněný považuje, jsou podle stěžovatele dány důvody pro zrušení rozsudku krajského soudu.

[22] **Žalobkyně** v duplice uvedla, že i navazující argumentaci stěžovatele považuje za neopodstatněnou a účelovou. K návrhu na položení předběžné otázky poukázala na rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2025, č. j. 3 Afs 129/2024-54, podle něhož úloha Soudního dvora v řízení o předběžné otázce ve věcech sazebního zařazení spočívá spíše v objasnění kritérií pro sazební zařazení než v tom, že by Soudní dvůr zařazení provedl sám. Tyto závěry jsou podle žalobkyně použitelné i v nynější věci. Návrh stěžovatele na položení předběžné otázky je proto nadbytečný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.1 Přípustnost kasační stížnosti

[23] Nejvyšší správní soud se nejen s ohledem na vyjádření žalobkyně nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Ve věci přezkumu téhož správního rozhodnutí se jedná v pořadí již o třetí kasační stížnost. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je mimo jiné kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Smyslem citovaného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a krajský soud se jím řídil (nálezn Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). K výkladu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vyslovil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS. Podle něj „*že základem opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovedla nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti z tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným*“.

[24] Předchozím rozsudkem v této věci Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost. Ani první zrušující rozsudek nebyl založen na konečném věcném

pokračování

posouzení sporného sazebního zařazení. Nejvyšší správní soud tehdy krajskému soudu vytkl především procesní pochybení při vypořádání důkazního návrhu a nedostatečné objasnění odborných skutkových otázek. Druhý zrušující rozsudek vymezil právní otázky, které měl krajský soud objasnit, sám však sazební zařazení neposoudil ani podle vyložených kritérií nezhodnotil provedené důkazy. Nyní podaná kasační stížnost je proto přípustná, neboť by jinak nebyl umožněn věcný přezkum závěrů krajského soudu (rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 288/2019-103, bod 17).

III.2 Námitky nepřezkoumatelnosti

[25] Nejvyšší správní soud se s ohledem na logiku kasačního přezkumu zabýval nejprve námitkami podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. směřujícími k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Ty mají před posouzením věcné argumentace přednost. Nepřezkoumatelností napadeného rozsudku je Nejvyšší správní soud ostatně povinen zabývat se také z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je pak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz například rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

III.2.a Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

[26] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vypořádal s argumenty účastníků řízení (viz rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů může způsobit také chybějící vypořádání zásadní argumentace žalovaného správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2019, č. j. 8 As 320/2018-32). Je ale nutno také dodat, že pokud se soud vypořádá s podstatou argumentace, respektive ve vztahu k ní vystaví vlastní ucelený argumentační systém, pak není třeba, aby každý dílčí argument podrobně vyvracel (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161).

[27] Stěžovatel v tomto směru namítá, že krajský soud nezohlednil jeho argumentaci týkající se smyslu a účelu celního sazebníku, jeho jazykových verzí, vysvětlivek k harmonizovanému systému a kombinované nomenklatuře, rozsudku Soudního dvora ve věci *Ecco Ska*, rozsudku městského soudu č. j. 8 Af 27/2012-33, prováděcích nařízení Komise a dosavadní rozhodovací praxe při sazebním zařazování obdobné obuvi. Podle stěžovatele z těchto podkladů plyne, že test použitelnosti obuvi k chůzi po odstranění výztuh neslouží k posouzení její prodejnosti, bezpečnosti, plné funkčnosti nebo použitelnosti k původnímu účelu. Má pouze ověřit, zda viditelný materiál pod výztuhami má znaky svršku, nikoliv podšívky, tedy zda chodidlu poskytuje dostatečnou oporu alespoň v tom rozsahu, aby bylo možné v obuvi se zachovaným původním upevňovacím systémem chodit. S tím podle stěžovatele souvisí i námitka, že krajský soud nedostatečně zohlednil výpověď pracovnice Celně technické laboratoře a praktické ukázky chůze. Naopak přisvědčil znalci Pokornému, který podle stěžovatele vycházel z obuvnických norem a z hledisek bezpečnosti, prodejnosti a původního účelu obuvi.

[28] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že krajský soud výslovně nereagoval na jednotlivé jazykové verze celního sazebníku, vysvětlivky, rozsudek ve věci *Ecco Ska*, výše označený rozsudek městského soudu ani na jednotlivá prováděcí nařízení a příklady klasifikační praxe. Jistě by přitom bylo vhodnější, pokud by tak učinil. Pro posouzení nyní uplatněné kasační argumentace je nicméně

rozhodné, že uvedenými podklady stěžovatel podporoval především dvě související teze. Při zkoušce musí zůstat zachován původní upevňovací systém a použitelnost obuvi nelze poměřovat její prodejností, bezpečností ani zachováním původního outdoorového účelu. Krajský soud na podstatu této argumentace odpověděl. V bodě 29 odůvodnění napadeného rozsudku vymezil tři samostatné znaky výztuhy. V bodě 31 dovedl, že upevňovací systém musí zůstat funkční, a v tomto směru se výslovně ztotožnil se stěžovatelem. V bodě 34 pak uzavřel, že první dva znaky výztuhy byly splněny, neboť usňové díly zpevňovaly svrchní materiál a materiál pod nimi neměl znaky podšívky. Za sporný považoval až třetí znak, tedy dostatečné držení chodidla při chůzi. V bodě 35 pak výslovně uvedl, že obuv nemusí zůstat použitelná k původnímu outdoorovému účelu. Současně však podle něj nepostačuje, pokud v ní lze ujit několik opatrných kroků v místnosti. Obuv musí umožňovat běžnou a opakovanou chůzi. Z těchto bodů je proto zřejmé, v čem krajský soud stěžovateli přisvědčil a v čem jeho výklad odmítl. Jednotlivé prameny (podklady), jimiž stěžovatel svou argumentaci podporoval, pak v tomto ohledu nemusel nezbytně nutně vypořádat samostatně. Závěry krajského soudu a jeho reakce na podstatu argumentace stěžovatele jsou tak zřejmé (a tedy i přezkoumatelné).

[29] Z napadeného rozsudku je patrné také to, proč krajský soud nepřijal stěžovatelovo hodnocení odborných důkazů. V bodě 32 vysvětlil, že znalec může vlastnosti obuvi posoudit na základě odborných znalostí i bez praktické zkoušky, pokud vychází z předpokladu zachovaného upevňovacího systému. V bodě 40 rozsudku pak vyšel z výpovědi znalce Pokorného, podle níž zbylý materiál u obuvi se zachovaným upevňovacím systémem chodidlo dostatečně nedržel. V bodě 41 vysvětlil, proč posudek ve spojení s výsledkem znalce považoval za přesvědčivější než závěry Celně technické laboratoře. Výpověď Ing. Králové nepominul. V bodě 42 uvedl, že chůze po laboratoři neprokazovala možnost používat upravenou obuv k běžné chůzi. V bodě 43 se zabýval i praktickými ukázkami. U typu obuvi J09500 vytkl stěžovateli, že useň byla odstraněna pouze z jedné strany. U typu obuvi J32446 pak považoval způsob úpravy za dostatečný, zbývající textilní část se mu však jevila jako značně nestabilní, a proto ani tuto ukázkou nepovažoval za dostatečnou k vyvrácení znaleckého závěru. Z odůvodnění je tedy patrné, proč krajský soud nepřijal stěžovatelův výklad ani jeho hodnocení provedených důkazů. Zda tyto závěry věcně obstojí, již není otázkou přezkoumatelnosti.

III.2.b Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost

[30] Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost judikatura Nejvyššího správního soudu považuje mimo jiné takové soudní rozhodnutí, jehož odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (například rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).

[31] Stěžovatel předně spatřuje vnitřní rozpor v tom, že krajský soud na jedné straně vyšel ze závěrů znalců i Celně technické laboratoře, podle nichž viditelný textilní materiál má znaky svrchního materiálu a usňové díly jsou k němu připevněny proto, aby jej zpevnily. Na druhé straně přijal závěr znalce Pokorného, že po odstranění usňových částí zbylý materiál nedostatečně drží chodidlo a obuv nelze využívat k chůzi. Tato námitka však není důvodná. Krajský soud v bodě 29 napadeného rozsudku rozlišil tři samostatné znaky výztuhy. V bodech 34 a 35 uzavřel, že první dva byly splněny, zatímco třetí zůstal sporný. Závěr, že textilní materiál má znaky svršku, proto není v rozporu se závěrem, že nemusí chodidlo při chůzi dostatečně držet. Jde o dvě samostatné podmínky.

[32] Za rozporné stěžovatel dále považuje to, že krajský soud připustil znalecké posouzení bez praktické zkoušky a na základě představy zachovaného upevňovacího systému, zatímco reálně provedené praktické zkoušky Celně technické laboratoře a stěžovatele nepovažoval za přesvědčivé.

pokračování

Ani tato námitka však není důvodná. Krajský soud v bodech 31, 32 a 35 rozsudku výslovně rozlišil způsob provedení praktické zkoušky od odborného znaleckého posouzení. Praktické ukázky zhodnotil v bodech 42 a 43 a vysvětlil, proč chůzi po laboratoři ani ukázky s obuví typu J09500 a J32446 nepovažoval za dostatečné. Ani v těchto jeho závěrech tedy nelze nesrozumitelnost spatřovat.

[33] Stěžovatel pak označuje za nesrozumitelný také bod 61 napadeného rozsudku týkající se vyčíslení náhrady nákladů řízení. Krajský soud v něm u náhrady za ztrátu času zástupce žalobkyně hovoří o „3 × 5 hodinách za 3 cesty“, ale současně vychází z výpočtu 10 × 150 Kč. Tato nepřesnost rozsudek nepřezkoumatelným nečiní. V bodě 60 krajský soud vyčísлил náklady tří předchozích cest automobilem včetně náhrady za ztrátu času ve výši 3 × 1 000 Kč. Bod 61 se již týká jediné cesty ke čtvrtému jednání. Přiznaných 2 860 Kč tvoří dvě jízdenky po 680 Kč a náhrada za deset započatých půlhodin po 150 Kč. Údaj o třech cestách je proto zjevnou chybou v psaní. Z výpočtu je přesto patrné, jak krajský soud k částce 2 860 Kč dospěl.

III.3 Námitka posuzování věci podle pozdějšího skutkového stavu

[34] Stěžovatel dále namítá, že v době vydání napadeného rozhodnutí měly celní orgány k dispozici výsledky laboratorních zkoušek Celně technické laboratoře a žalobkyně podle něj nesplnila povinnost poskytnout jim potřebnou součinnost, doklady a informace podle čl. 15 celního kodexu Unie. Znalecké posudky byly předloženy až v soudním řízení a týkaly se obuvi opatřené s časovým odstupem. Krajský soud tak podle stěžovatele nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování celních orgánů. Ani tato námitka však není důvodná.

[35] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo určuje časové zakotvení rozhodných skutkových a právních okolností, nikoliv nejzazší okamžik pořízení nebo provedení důkazu. Důkaz provedený soudem proto může vzniknout i později, musí však směřovat k osvědčení stavu v rozhodné době, nikoliv pozdější skutkové novoty (viz rozsudky NSS ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 Afs 81/2008-122, a ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 168/2014-27). Právě v těchto mezích může soud podle § 77 odst. 2 s. ř. s. dokazování zopakovat nebo doplnit.

[36] Důkazy provedené v soudním řízení v nyní projednávané věci hodnotily konstrukci a materiálové vlastnosti typů obuvi, které byly buď přímo předmětem doměření, nebo je celní orgány samy považovaly za reprezentativní pro některou ze sporných skupin. Neprokazovaly skutečnost, která by nastala až po vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodné proto není samo datum pořízení posudku nebo datum opatření zkoumaného páru, nýbrž to, zda šlo o obuv srovnatelnou s obuví dovezenou a zda zkoumané vlastnosti vypovídaly o jejích objektivních charakteristikách v rozhodné době. Stěžovatel neoznačuje žádnou konkrétní konstrukční nebo materiálovou odlišnost později zkoumané obuvi. Naopak sám vychází z toho, že obuv typu J09500 byla stejným vzorem jako dotčené typy první sporné skupiny a že obuv typu J35337 a J35329 byla variantami vzoru J32446. Pouhý časový odstup proto porušení § 75 odst. 1 s. ř. s. nezakládá.

[37] Ostatně Nejvyšší správní soud již v této věci v rozsudku č. j. 8 Afs 199/2021-90 vytkl krajskému soudu, že bez řádného odůvodnění neprovedl výsledek znaleckého posouzení (body 18 až 21). V rozsudku č. j. 8 Afs 256/2023-48 pak výslovně připustil, že závěry znaleckého posouzení mohou být zpochybněny i praktickou zkouškou provedenou při jednání (bod 24). Z obou rozsudků tedy plyne, že soudní dokazování může být pro posouzení vlastností dovážené obuvi relevantní. Stěžovatel navíc sám opírá část své argumentace o výpověď pracovnice Celně technické laboratoře a o praktické ukázky provedené v soudním řízení. Ani tyto důkazy nebyly k dispozici v době vydání napadeného rozhodnutí. Není tak důvodná argumentace, podle které by důkaz provedený až v soudním řízení nemohl být použit k posouzení sazebního zařazení zboží. Takový závěr by

ostatně popíral význam § 78 odst. 6 s. ř. s., podle něhož správní orgán v dalším řízení zahrne mezi podklady i důkazy provedené soudem.

III.4 Výklad pojmu výztuhy a podmínky použitelnosti obuvi k chůzi

[38] Jádrem věci je výklad poznámky 4 písm. a) a doplňkové poznámky 1 ke kapitole 64 kombinované nomenklatury. Stěžovatel tvrdí, že test chůze pouze odlišuje svrchní materiál od podšívky a že postačí krátká možnost chůze po zpevněném povrchu. Krajskému soudu vytýká, že z něj učinil test bezpečnosti, dlouhodobé životnosti, prodejnosti či použitelnosti k původnímu účelu.

[39] Podle poznámky 4 písm. a) ke kapitole 64 kombinované nomenklatury se za svrškový materiál považuje základní materiál, který pokrývá největší plochu povrchu, nehledě na doplňky nebo výztuhy. Podle doplňkové poznámky 1 ke kapitole 64 jsou za výztuhy považovány všechny kusy materiálů připevněné ke svrchnímu materiálu svršku, aby jej dodatečně zpevnily, případně též připevněné k podešvi. Po odstranění výztuh musí mít viditelný materiál znaky svrchního, nikoliv podšívkového materiálu, a dostatečně chodidlo držet, aby uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi. Pro určení základního svrchního materiálu se přitom berou v úvahu i části pokryté doplňky nebo výztuhami.

[40] Výchozí pravidla pro výklad těchto ustanovení přdestřel Soudní dvůr ve shora již zmíněném rozsudku *Ecco Sko*. Uvedl, že rozhodující kritérium pro sazební zařazení zboží je třeba hledat v jeho objektivních charakteristikách a vlastnostech, jak jsou definovány zněním položky kombinované nomenklatury a poznámek ke třídám nebo kapitolám. U obuvi položek KN 6403 a 6404 je rozhodný materiál svršku. Soudní dvůr proto vyložil, že je třeba určit, zda materiál pokrývající největší plochu povrchu je svrškem, nebo výztuhou. Textilní materiál bez usňových prvků plní funkci svršku tehdy, pokud zajišťuje určité držení chodidla uživatele tak, že může botu používat k chůzi. Samotné zachování tvaru svršku nestačí, neboť i podšívka může mít tvar svršku. Obuv proto spadá pod položku 6404, pokud textilní materiál bez kusů usně plní funkci svršku. Pokud tuto funkci neplní, spadá pod položku 6403.

[41] Na rozsudek *Ecco Sko* navázalo nařízení Komise (EU) č. 33/2010. Jeho účelem bylo upřesnit, zda má být test chůze prováděn se zachovaným upevňovacím systémem. Komise do doplňkové poznámky 1 ke kapitole 64 kombinované nomenklatury výslovně promítla požadavek, aby po odstranění výztuh viditelný materiál dostatečně chodidlo držel tak, aby uživatel mohl obuv používat k chůzi „se zachovaným původním upevňovacím systémem“. Bez zachování upevňovacího systému by totiž u obuvi, která jej konstrukčně vyžaduje, test chůze nemohl proběhnout úspěšně u žádného materiálu.

[42] Test chůze přitom není testem bezpečnosti, prodejnosti, dlouhodobé životnosti ani zachování původních vlastností. Rozhodné je, zda zbylý viditelný materiál při zachování původního upevňovacího systému chodidlo dostatečně drží a plní funkci svršku. Kombinovaná nomenklatura nevyžaduje, aby obuv po odstranění výztuh byla stejně pohodlná, odolná nebo vhodná pro náročný terén jako v původním stavu. Posuzování souladu s technickými normami nebo požadavky na ochranu spotřebitele samo o sobě není kritériem sazebního zařazení. Ani méně stabilní či namáhavější chůze proto splnění podmínky nevylučuje, pokud zbylý materiál stále chodidlo dostatečně drží a plní funkci svršku. Tomuto východisku odpovídá také rozsudek městského soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 8 Af 27/2012-33, na který odkazuje stěžovatel. Městský soud v něm považoval za rozhodné, že obuv bez usňových dílů z nohy nepadala a chodidlo v ní drželo, přestože chůze byla nestabilní a namáhavá.

pokračování

[43] Výrazy „plnohodnotná“, „běžná“ či „opakovaná“ chůze a zmínka o chůzi „venku po ulicích“, které použil krajský soud, tedy nejsou zcela přesné. Doplnková poznámka 1 nevyžaduje opakované ani venkovní užívání obuvi. Nelze proto přisvědčit krajskému soudu ani v tom, že výpověď Ing. Králové a praktické ukázky nemohly být přesvědčivé již proto, že se chůze uskutečnila v laboratoři nebo při jednání soudu a zahrnovala jen několik kroků. Tato dílčí nesprávnost (nepřesnost) však ještě sama nevede k nezákonnosti napadeného rozsudku, neboť šlo o argumentaci spíše doplňkovou (viz např. bod 42 rozsudku, v němž krajský soud v tomto ohledu výslovně uvádí, že „nelze rovněž přehlédnout, že Ing. Králová se v upravené obuvi *‘prošla po laboratoři’* ...“). Krajský soud totiž v napadeném rozsudku zjevně vyšel především ze závěru znalce, podle něhož zbylý materiál chodidlo dostatečně nedržel a noha by v obuvi „plavala“. U obuvi typu J09500 navíc zohlednil, že usňová část zůstala na jedné straně zachována, a u obuvi typu J32446 při praktické ukázce pozoroval značnou nestabilitu zbývajících textilních částí.

[44] Stěžovatel dále odkazuje na prováděcí nařízení Komise týkající se sazebního zařazení obdobné obuvi, zejména na nařízení Komise (EHS) č. 650/90, nařízení Komise (EHS) č. 3801/92, prováděcí nařízení Komise (EU) č. 757/2011 a prováděcí nařízení Komise (EU) 2024/965. Z těchto nařízení je zřejmé, že i obuv s textilním podkladem a usňovými zpevňovacími díly, které pokrývají významnou část povrchu, může být zařazena jako obuv se svrškem z textilního materiálu. Neznamená to však, že každá turistická nebo sportovní obuv s textilním podkladem a usňovými zpevňovacími díly musí být bez dalšího zařazena do čísla 6404. Prováděcí nařízení Komise jsou přímo použitelná na zboží, které odpovídá jejich popisu. Pro podobné zboží mohou sloužit jako výkladové vodítko, případně být použita obdobně, pokud jsou výrobky dostatečně podobné a pokud tomu odpovídá i odůvodnění daného nařízení (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 4. 3. 2004, *Krings*, C-130/02, bod 35, ze dne 22. 3. 2017, *GROFA a GoPro*, C-435/15 a C-666/15, body 35 až 38, a ze dne 2. 5. 2019, *Onlineshop*, C-268/18, body 40 až 42). Také prováděcí nařízení Komise (EU) č. 757/2011, na které stěžovatel kladé zvláštní důraz, vychází z konkrétního zjištění, že šedé textilní materiály mají vlastnosti svrchního materiálu a poskytují chodidlu dostatečnou oporu k chůzi. Uvedená nařízení proto nenahrazují skutkové posouzení, zda tuto vlastnost má i zbylý materiál u nyní posuzovaných skupin obuvi.

III.5 Dopad výkladu celního sazebníku na hodnocení provedených důkazů

[45] Stěžovatel dále namítá, že nesprávný výklad doplňkové poznámky 1 ke kapitole 64 se promítl do hodnocení důkazů. Krajský soud podle něj nesprávně upřednostnil znalecký posudek Jaroslava Pokorného a jeho výsledek před závěry Celně technické laboratoře a před praktickými ukázkami chůze. Znalec Pokorný měl vycházet z obuvnických norem, bezpečnosti, prodejnosti, konstrukce a původního účelu obuvi, nikoliv z pravidel celního sazebníku. Neprovedl praktickou zkoušku chůze, neměl znalecké oprávnění v oboru textilu a jeho závěry měly být založeny jen na představě. Naproti tomu Celně technická laboratoř obuv reálně testovala a stěžovatel praktickými ukázkami dokládal, že v upravené obuvi bylo možné chodit, obuv držela tvar a textilní materiál se netrhal.

[46] Při vypořádání těchto námitek je třeba vyjít z rozlišení právních a skutkových otázek. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 Afs 199/2021-90, v této věci uvedl, že zařazení zboží do příslušného čísla celního sazebníku je otázkou právní, zatímco posouzení vlastností, funkcí a využití zboží je otázkou skutkovou. Znalec proto nemůže závazně určit, zda jsou určité části „výztuhami“ ve smyslu celního sazebníku ani zda má být obuv zařazena do kódu KN 6403 nebo 6404. Může však odborně posoudit konstrukci obuvi, funkci jednotlivých materiálů, jejich tuhost a mechanické vlastnosti, způsob jejich připevnění, chování obuvi při chůzi a zejména to, zda zbylý materiál při zachování původního upevňovacího systému drží chodidlo v rozsahu potřebném k chůzi. Totéž platí pro odborné závěry Celně technické laboratoře. Její posudek není znevěrohodněn jen proto, že laboratoř je součástí celní správy. Současně však nejde o důkazní

prostředek vyšší důkazní síly než znalecký posudek. Je jedním z důkazů a může být zpochybněn jiným důkazním prostředkem, zejména znaleckým posudkem (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 42/2007-55, č. 1493/2008 Sb. NSS). Pokud proti sobě stojí odborné závěry Celně technické laboratoře a znalce, je třeba hodnotit jejich přesvědčivost, úplnost, rozsah zkoumání, použité metody i to, zda odpovídají vyloženým kritériím. Stěžovatelem zdůrazňovaná akreditace Celně technické laboratoře, certifikace celní správy či zapojení laboratoře do evropské sítě celních laboratoří na tom nic nemění. Krajský soud toto rozlišení dodržel. Nepřevzal od znalce Pokorného právní závěr, že usňové díly nejsou výztuhami. Výslovně vyšel z toho, že pojem výztuhy stanoví celní sazebník, první dva znaky považoval za splněné a posudek s výsledkem znalce použil jen k řešení odborné skutkové otázky, zda zbylý materiál dostatečně drží chodidlo při chůzi se zachovaným původním upevňovacím systémem.

[47] Stěžovateli lze přisvědčit, že pojmy „svršek“ a „výztuha“ použité v celním sazebníku je třeba vykládat autonomně a jejich význam nelze odvozovat z obuvnických norem ani terminologie. Jejich výklad náleží soudu. Krajský soud však z posudku ani výpovědi znalce Pokorného výklad těchto pojmů nepřevzal. Vycházel z jeho odborných závěrů o konstrukci obuvi a o tom, zda zbylý materiál po odstranění usňových částí dostatečně drží chodidlo při chůzi. Jaroslav Pokorný podal posudek jako znalec v oboru kůže a kožešiny se specializací „výroba obuvi a technologie všech oborových skupin a kožená galanterie“. Posouzení konstrukčního a funkčního chování obuvi tedy odpovídalo jeho specializaci. Skutečnost, že neměl znalecké oprávnění v oboru textilu, mohla mít význam pro hodnocení přesvědčivosti jeho závěrů, avšak sama o sobě je nečinila nepoužitelnými. Znalec neposuzoval pevnost textilie jako samostatného materiálu, nýbrž konstrukční a funkční chování konkrétní obuvi po odstranění usňových částí.

[48] To, že Celně technická laboratoř provedla praktickou zkoušku, zatímco znalec Pokorný nikoliv, samo o sobě neurčuje důkazní sílu jejich závěrů. Doplnková poznámka 1 nepředepisuje jedinou důkazní metodu. Význam mohou mít praktická zkouška na vhodně upraveném reprezentativním vzorku, odborný rozbor konstrukce a mechanických vlastností obuvi, znalecký posudek, výsledek znalce či pracovníka laboratoře i jejich kombinace. Znalec může vlastnosti zbylého materiálu posoudit i po rozsáhlejší konstrukčním rozebrání obuvi, pokud při odpovědi vychází ze správného předpokladu zachování původního upevňovacího systému.

[49] Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku ze dne 29. 11. 2024, č. j. 8 Afs 256/2023-48, uvedl, že závěry znaleckého posouzení lze zpochybnit také praktickou ukázkou přímo při jednání u soudu. Krajský soud proto nemohl praktické ukázky odmítnout jen proto, že otázka použitelnosti obuvi k chůzi je odborná. Z napadeného rozsudku však plyne, že krajský soud praktické ukázky hodnotil a vysvětlil, proč je nepovažoval za dostatečné k vyvrácení znaleckých závěrů.

[50] Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti nepřehodnocuje důkazy provedené krajským soudem jen proto, že stěžovatel jejich význam hodnotí odlišně. Jeho úkolem je přezkoumat, zda hodnocení důkazů není vnitřně rozporné, nelogické, svévolné nebo bez opory ve spise. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být hodnocení důkazů přesvědčivé a přezkoumatelně odůvodněno a z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními, úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry (viz rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 Afs 117/2014-44, bod 56, ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 As 118/2016-54, bod 11, a ze dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 256/2023-74, bod 49). Těmto požadavkům krajský soud dostal.

[51] Jak již bylo uvedeno, u obuvi typu J09500 krajský soud zohlednil, že usňová část byla odstraněna pouze z jedné strany obuvi, zatímco druhá strana zůstala ponechána i s našitou usní. Mohl proto dospět k závěru, že takto upravená obuv neumožňovala spolehlivě posoudit, zda by zbylý textilní materiál držel chodidlo bez výztužné funkce usňových částí jako celek. U obuvi typu

pokračování

J32446 krajský soud připustil, že byla upravena vhodněji, protože usňový materiál na obuvi zůstal, avšak visel z ní a neplnil výztužnou funkci. Zároveň však podle vlastního pozorování hodnotil zbývající textilní část jako značně nestabilní. Krajský soud nepominul ani výpověď Ing. Králové z Celně technické laboratoře, podle níž zbylý materiál chodidlo při chůzi dostatečně držel. Za přesvědčivější však považoval opačný závěr znalce Pokorného, který při výslechu výslovně uvedl, že zbylý materiál chodidlo nedržel a noha by v obuvi „plavala“. Přestože krajský soud ne zcela přesně přikládal význam také místu provedení a délce praktických ukázek (jak Nejvyšší správní soud uvedl výše), jeho výsledné hodnocení mělo oporu i v uvedených okolnostech.

[52] Stěžovatel dále odkazuje na vysvětlivky k harmonizovanému systému a kombinované nomenklatuře, závazné informace o sazebním zařazení zboží a správní praxi. Dovojuje z nich, že turistická či sportovní obuv s textilním svrškem a usňovými zpevňovacími díly se běžně zařazuje jako obuv se svrškem z textilních materiálů. Nejvyšší správní soud nepochybně, že tyto podklady mohou podporovat obecnější závěr, že usňové zpevňovací prvky připevněné k textilnímu svršku mohou být výztuhami. Závazné informace však mohou mít význam zejména tehdy, pokud se týkají totožného zboží nebo zboží, jehož odlišnosti jsou pro sazební zařazení nerozhodné (viz rozsudky NSS ze dne 2. 2. 2012, č. j. 1 Afs 4/2012-37, č. 2630/2012 Sb. NSS, a ze dne 9. 4. 2020, č. j. 1 Afs 455/2019-38). Uvedené podklady neřeší konkrétní skutkovou otázku, zda u dvou skupin nyní posuzované obuvi zbylý textilní materiál po odstranění výztužné funkce usňových částí dostatečně drží chodidlo. Nemohou tak nahradit hodnocení konkrétních důkazů. Nevyvracejí proto závěr krajského soudu, že u sporných skupin byly závěry Celně technické laboratoře zpochybněny znaleckým posudkem Jaroslava Pokorného ve spojení s jeho výslechem.

[53] Není pak důvodná ani námitka, podle níž krajský soud závěry znalce Pokorného vztáhl na obě sporné skupiny obuvi, ačkoliv znalec posuzoval pouze vybrané typy. U skupiny tvořené typy J09531, J09547, J09545, J09529, J06138, J06140, J09507 a J09505 celní orgány nevycházely z laboratorního zkoumání některého z těchto dovezených typů, ale ze zkoušky obuvi typu J09500. Ta nebyla předmětem doměření, celní orgány ji však považovaly za obuv stejného vzoru, jejíž rozhodné vlastnosti lze vztáhnout na celou uvedenou skupinu. Znalec Pokorný zkoumal přímo jeden z dovezených typů, a to J09505. Obdobně u skupiny J35337 a J35329 celní orgány vycházely ze zkoušky obuvi typu J32446, která rovněž nebyla předmětem doměření, zatímco znalec Pokorný zkoumal dovezený typ J35337. Celní orgány tedy samy založily sazební zařazení obou skupin na předpokladu, že rozdíly v barvě, případně výšce jednotlivých typů nejsou z hlediska rozhodných vlastností významné. Stejně tyto typy seskupila také Ing. Štachová. Stěžovatel přitom neoznačuje žádnou konstrukční nebo materiálovou odlišnost typů J09505 a J35337, která by mohla mít vliv na posouzení, zda zbylý textilní materiál dostatečně drží chodidlo. Krajský soud proto nepochybil, pokud závěry znalce Pokorného vztáhl i na ostatní typy v příslušných skupinách.

[54] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že rozhodný závěr krajského soudu při použití kritéria plynoucího z poznámky 4 písm. a) a doplňkové poznámky 1 ke kapitole 64 kombinované nomenklatury ob stojí. Zbylý viditelný materiál musí při zachování původního upevňovacího systému dostatečně držet chodidlo a plnit funkci svršku. Krajský soud při posouzení této otázky nepřenechal právní posouzení znalci. Znalecký posudek a výslech použil k objasnění odborných skutkových otázek a zabýval se také závěry Celně technické laboratoře a praktickými ukázkami stěžovatele. Vysvětlil, proč je u sporných skupin nepovažoval za přesvědčivější než znalecké závěry. Jeho hodnocení není vnitřně rozporné, nelogické ani svévolné. Kasační námitky směřující proti výkladu pojmu výztuhy, proti výkladu podmínky použitelnosti obuvi k chůzi a proti navazujícímu hodnocení důkazů proto s ohledem na shora uvedené nejsou důvodné.

III.6 Předběžná otázka

[55] Stěžovatel pro případ, že by Nejvyšší správní soud nepovažoval výklad poznámky 4 písm. a) a doplňkové poznámky 1 ke kapitole 64 kombinované nomenklatury za dostatečně objasněný, navrhl položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Nejvyšší správní soud však k tomu důvod neshledal.

[56] Podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie je soud, jehož rozhodnutí již nelze napadnout oprávněnými prostředky podle vnitrostátního práva, povinen obrátit se na Soudní dvůr s otázkou výkladu unijního práva, pokud je rozhodnutí o této otázce nezbytné k vydání jeho rozhodnutí. Tato povinnost však není bezvýjimečná. Podle judikatury vycházející z rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, *CILFIT*, C-283/81, není soud posledního stupně povinen předběžnou otázku položit zejména tehdy, pokud není otázka unijního práva pro rozhodnutí věci relevantní, pokud byla již Soudním dvorem vyložena, nebo pokud je správný výklad unijního práva natolik zřejmý, že neponechává prostor pro rozumnou pochybnost (viz například rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2014, č. j. 8 Afs 21/2013-54, body 56 až 58).

[57] Ve věcech sazebního zařazení zboží je navíc třeba odlišit výklad kritérií kombinované nomenklatury od jejich použití na konkrétní zjištěný skutkový stav. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, úloha Soudního dvora v řízení o předběžné otázce ve věci sazebního zařazení zpravidla spočívá především v objasnění kritérií, jež pomohou vnitrostátním soudům dotčené výrobky správně sazebně zařadit, nikoliv v nahrazení skutkového a aplikačního posouzení vnitrostátního soudu v konkrétní věci (rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2025, č. j. 3 Afs 129/2024-54, bod 39, ze dne 24. 2. 2026, č. j. 2 Afs 82/2025-48, bod 43, nebo ze dne 24. 2. 2026, č. j. 2 Afs 124/2025-41, bod 45).

[58] Rozhodná výchozí kritéria již plynou z rozsudku *Ecco Sko* a z nařízení Komise (EU) č. 33/2010. Po odstranění výztuh musí viditelný materiál plnit funkci svršku a při zachování původního upevňovacího systému dostatečně držet chodidlo k chůzi. Nynější spor se netýká dalšího nevyjasněného výkladu unijního práva. Jde o hodnocení, zda konkrétní důkazy prokazují splnění tohoto kritéria u nyní posuzovaných skupin obuvi. K položení předběžné otázky proto Nejvyšší správní soud důvod neshledal.

III.7 Návrh na vlastní posouzení vzorků obuvi

[59] Stěžovatel poukazuje také na to, že si Nejvyšší správní soud může příslušnou obuv vyžádat od krajského soudu a sám se přesvědčit o jejím stavu, zejména o tom, zda si obuv i po odstranění usňových částí zachovala tvar, zda se textilní materiál netrhá ani jinak nedegraduje a zda je v takto upravené obuvi možné chodit. Krajský soud předložil fyzické vzorky obuvi Nejvyššímu správnímu soudu spolu se soudním spisem. Nejvyšší správní soud však nepovažoval za potřebné činit na jejich základě vlastní skutková zjištění ani nahradit hodnocení krajského soudu vlastním.

[60] Kasační řízení není pokračováním řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu a zásadně nečiní nová skutková zjištění ani nenahrazuje hodnocení již provedených důkazů vlastním (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 256/2023-74, body 30 a 49). Kasační námitky lze v nynější věci posoudit z průběhu dokazování zachyceného v soudním spise a z odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud praktické ukázky neopomenul. U typu obuvi J09500 vysvětlil, že usňová část byla odstraněna pouze z jedné strany, a vzorek proto nebyl pro praktickou zkoušku dostatečně upraven. U obuvi J32446 připustil, že se v ní lze s určitou opatrností pohybovat. Zbývající textilní část se mu však jevila jako značně nestabilní. Výsledek praktických ukázek následně poměřil se znaleckými závěry. Z těchto podkladů lze posoudit, zda má jeho hodnocení oporu v provedených důkazech a zda je logické.

III.8 Náklady řízení před krajským soudem

[61] Stěžovatel napadá také výrok o nákladech řízení. Namítá, že žalobkyně měla v řízení před krajským soudem pouze částečný úspěch, a proto jí neměla být náhrada nákladů přiznána v plné výši. U poloviny typů obuvi totiž krajský soud podle stěžovatele dospěl k tomu, že žalobkyně sazební zařazení provedené celními orgány nezpochybnila. Ani tato námitka však není důvodná. O náhradě nákladů řízení se podle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje podle úspěchu ve věci. Ten je třeba posuzovat ve vztahu k předmětu řízení a žalobnímu petitu. Účastník má ve věci plný úspěch, pokud soud jeho žalobě v plném rozsahu vyhověl (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 Afs 8/2012-48, body 26 až 28). Žalobkyně se v nynější věci domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2019, č. j. 29820-7/2019-900000-311. Krajský soud tomuto petitu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil jako celek. Žalobkyně proto měla ve věci plný úspěch. Skutečnost, že krajský soud nepřisvědčil její argumentaci ve všech dílčích otázkách významných pro posouzení jednotlivých typů obuvi, na tomto závěru nic nemění. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že jeho judikatura nevylučuje zrušit jen oddělitelnou část správního rozhodnutí, pokud jsou jednotlivé části skutkově a právně oddělitelné (viz rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70, bod 42). Takový postup by se následně mohl případně projevit i při rozhodování o náhradě nákladů řízení (viz například rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2024, č. j. 10 Afs 126/2024-66, body 48 až 53). Stěžovatel však v nynější věci neuplatňuje kasační námitku, že by krajský soud i při zachování svých věcných závěrů měl rozhodnutí žalovaného zrušit pouze v oddělitelné části a ve zbytku žalobu zamítnout. Z dílčích závěrů odůvodnění pouze dovozuje částečný úspěch žalobkyně pro účely nákladů řízení. Rozhodný pro otázku procesního úspěchu je však výrok, nikoliv odůvodnění rozsudku (rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2020, č. j. 10 As 214/2019-64, bod 57). Rozhodující tedy je, že z hlediska výsledku řízení žalobkyně dosáhla toho, čeho se žalobou domáhala. Tomu odpovídá i judikatura, podle níž má žalobce z procesního hlediska úspěch ve věci, pokud dosáhne zrušení správního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2025, č. j. 3 As 134/2024-64, bod 36).

[62] V souvislosti s náklady řízení stěžovatel dále namítá, že se žalobkyně podílela na vzniku soudního sporu. Neposkytla totiž podle něj součinnost v řízení před celními orgány, zejména při zajišťování vzorků obuvi, a krajský soud tak měl využít § 60 odst. 7 s. ř. s. Ani tato námitka není důvodná. Ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. umožňuje výjimečně nepřiznat náhradu nákladů řízení, pokud jsou pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Jde o korektiv zásady úspěchu ve věci, který dopadá na mimořádné či atypické situace, v nichž by přiznání náhrady nákladů podle výsledku řízení bylo v konkrétních poměrech nepřiměřeně tvrdé nebo nespravedlivé (viz rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 As 139/2019-27, bod 19, nebo rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2023, č. j. 3 As 309/2021-42, bod 24). Judikatura připouští, že § 60 odst. 7 s. ř. s. lze použít i vůči jinak úspěšnému žalobci, který se na vzniku sporu podílel neposkytnutím potřebné součinnosti, uplatnil rozhodné námítky účelově až před soudem nebo zvolil obstrukční strategii směřující k prodloužení či znepráhlednění řízení (rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 As 139/2019-27, bod 19, ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 86/2020-46, body 40 a 42 až 45, ze dne 14. 4. 2020, č. j. 9 As 315/2018-40, body 32 až 34, a ze dne 6. 1. 2023, č. j. 3 As 309/2021-42, body 24 až 26). Ne každé pochybení či neochota ve správním řízení však postačí. Musí jít o okolnosti dostatečné intenzity, které mají zřejmou souvislost se vznikem, rozsahem nebo prodloužením soudního řízení a činily by přiznání náhrady nespravedlivým.

[63] V dané věci není zřejmé (a neplatí to ani z kasační stížnosti), že by žalobkyně v soudním řízení zneužívala procesní práva, ponechávala si rozhodné námítky až pro soud nebo se snažila spor uměle prodloužit. Nelze ani dovodit, že by úspěchu dosáhla jen proto, že celním orgánům znemožnila opatřit rozhodné důkazy a před soudem těžila z důkazní nouze, kterou sama vyvolala. Celní orgány měly k dispozici výsledky Celně technické laboratoře a samy založily sazební zařazení sporných skupin na zkoumání typů, které považovaly za reprezentativní. Napadené rozhodnutí

bylo zrušeno proto, že tento skutkový podklad v soudním řízení neobstál, nikoliv jen proto, že celním orgánům nebyly poskytnuty další vzorky. Ani při přijetí tvrzení obsažených v policejním usnesení proto nelze bez dalšího uzavřít, že by při odlišném postupu žalobkyně soudní spor nevznikl nebo měl podstatně menší rozsah. Nepřiznání náhrady nákladů by za této situace nemělo povahu korektivu procesního výsledku, ale spíše dodatečné sankce za tvrzené porušení povinností ve správním řízení. Důvody pro použití § 60 odst. 7 s. ř. s. proto dány nejsou.

[64] Stěžovatel také zpochybňuje účelnost cestovních výdajů zástupce žalobkyně a náhrady za promeškaný čas. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. se přiznávají jen náklady důvodně vynaložené k ochraně práv účastníka. Cestovní výdaje advokáta jsou hotovými výdaji, jejichž náhrada mu náleží, pokud byly účelně vynaloženy v souvislosti s poskytnutím právní služby (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu). Advokátovi náleží také náhrada za čas promeškaný cestou k úkonu prováděnému v místě, které není jeho sídlem nebo bydlištěm, a zpět [§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud tuto náhradu přiznal například v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 Ads 75/2017-47, bod 23. Účastník však musí předložit podklady, podle nichž lze uplatněné částky vyčíslit (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2015, č. j. 8 As 135/2014-42, bod 27). V nynější věci souvisely cestovní výdaje i náhrada za promeškaný čas s účastí zástupce žalobkyně na jednáních krajského soudu. Při těchto jednáních byly projednávány odborné skutkové otázky významné pro sazební zařazení obuvi, včetně výsledku znalce a praktických ukázek chůze. Účast zástupce žalobkyně proto nebyla nadbytečná. Na tom nic nemění, že provedení jednání navrhovala žalobkyně.

[65] Neobstojí ani námitka týkající se ceny vlakových jízdenek. Krajský soud přiznal za vlakové jízdenky z Prahy do Brna a zpět celkem 1 360 Kč. Stěžovatel netvrdí, že zástupce žalobkyně cestu neuskutečnil nebo že cena neodpovídala předloženým dokladům. Poukazuje jen na obecnou nabídku jízdného v době sepsání kasační stížnosti a na možnost koupit při včasém nákupu levnější jízdenky u jiného dopravce. Tím však nedokládá, že levnější jízdné bylo pro konkrétní cestu dostupné v době jejího pořízení. Účelnost cestovních výdajů navíc nelze bez dalšího ztotožnit s nejnižší hypotetickou částkou (viz například rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 As 61/2019-72, body 34 a 35, a ze dne 5. 5. 2023, č. j. 7 As 383/2021-28, body 22 až 24). Částka 1 360 Kč za zpáteční cestu mezi Prahou a Brnem nebyla zjevně nepřiměřená. Byla také podstatně nižší než cestovní výdaje, které krajský soud přiznal za každou ze tří předchozích cest automobilem na stejné trase. Krajský soud proto nepochybil, pokud cestovné a odpovídající náhradu za promeškaný čas zahrnul do náhrady nákladů řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[66] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[67] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Zástupce žalobkyně učinil v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti a dupliku k replice stěžovatele [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud považoval za účelně vynaložený náklad i druhé z uvedených podání. Žalobkyně totiž ve věcné části tohoto podání reagovala na návrh stěžovatele na položení předběžné otázky a poukázala na mezitím vydaný rozsudek NSS č. j. 3 Afs 129/2024-54, jenž byl pro posouzení tohoto návrhu relevantní.

[68] V dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci rozhodnutí vydaného správcem daně. Podle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu se daní pro účely tohoto zákona rozumí také clo. Celní úřad při správě cla vystupuje v postavení správce daně; při výkonu působnosti podle celního zákona

pokračování

se přitom postupuje podle daňového řádu [§ 3 odst. 1 celního zákona]. Na určení tarifní hodnoty proto dopadá § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu, nikoliv obecné ustanovení § 9 odst. 5 téhož předpisu. Podle § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu se ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, jde-li o rozhodnutí vydané správcem daně, za tarifní hodnotu považuje výše peněžitého plnění, nejvýše však částka 500 000 Kč.

[69] V nyní posuzované věci bylo žalobkyni doměřeno clo v celkové výši 1 453 510 Kč. Tarifní hodnotou je proto částka 500 000 Kč. Za každý z těchto úkonů náleží mimosmluvní odměna ve výši 10 300 Kč [§ 10b odst. 5 písm. a) a § 7 bod 6 advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy za jeden úkon právní služby připadá částka 10 750 Kč a za dva úkony částka 21 500 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 % na částku 26 015 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobkyni tuto částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. srpna 2026

L. S.

Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu